

Ακόμα δεν συμπληρώθηκαν 4 χρόνια από τότε που παραδόθηκε στον κόσμο του Ρεθύμνου η μεγαλύτερη πλατεία της πόλης, η πλατεία Μικρασιατών. Μια πλατεία στην καρδιά του ιστορικού κέντρου της πόλης που ο Ρεθεμνιώ της την περίμενε με ανυπομονησία και είχε δημιουργήσει τεράστιες προσδοκίες σε όλους, όσον αφορά στη χρήση της.

Είναι σκόπιμο να αναφέρουμε ότι η συγκεκριμένη, περικλειστη πλατεία οριοθετείται από τα σημαντικότερα κτήρια-μνημεία της πόλης: Νερατζέ τζαμί (Ωδείο), Αίθουσα του Αγίου Φραγκίσκου, 1ο Δημοτικό Σχολείο (Τούρκικο) και Λαογραφικό Μουσείο. Μνημεία που αποτελούν πόλο έλξης για τους επισκέπτες της πολιτείας, αλλοδαπούς και ημεδαπούς.

Δυστυχώς, από την πρώτη μέρα που η πλατεία «άνοιξε τις πύλες της» στον κόσμο, φάνηκαν τα προβλήματα της δυσλειτουργίας της.

Το περικλειστο του χώρου σε συνδυασμό με την έλλειψη οργανωμένης επιχειρηματικής δραστηριότητας, γύρισε μπουμέραγκ τη χρήση της πλατείας. Ενώ κατά τη διάρκεια της ημέρας υπάρχει μια υποτυπώδης κίνηση, κυρίως μικρών παιδιών με τη συνοδεία ενηλίκων,

Όνειδος η πλατεία Μικρασιατών

Συντάχθηκε απο τον/την Νίκος Δερεδάκης

Τετάρτη, 16 Μάρτιος 2011 01:23 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 16 Μάρτιος 2011 01:56

με το που πέφτει το σκοτάδι η πλατεία αλλάζει πρόσωπο.

Γίνεται, πλέον, άντρο «περιθωριακών ατόμων» που η έλλειψη σεβασμού του κοινόχρηστου-δημόσιου χώρου είναι το βασικό χαρακτηριστικό τους. Έτσι, από την πρώτη, κιόλας, ημέρα λειτουργίας της πλατείας οι βανδαλισμοί και οι κάθε λογής «εικαστικές ανησυχίες» βρίσκουν πρόσφορο έδαφος στους χώρους της.

Οι ενημερωτικές πινακίδες καταστράφηκαν. Τα αλουμινένια κάγκελα του Σχολείου αντικαταστάθηκαν με σιδερένια, αφού δεν άντεξαν την καταστροφική μανία των βανδάλων. Οι κρήνες καταστράφηκαν μαζί με το σιντριβάνι. Η παιδική χαρά φαντάζει βομβόπληκτη. Οι τουαλέτες δεν είναι επισκέψιμες. Και, βέβαια, τα γκράφιτι «κοσμούν» και την τελευταία γωνία του χώρου συμπεριλαμβανομένων και των μνημείων που άντεξαν πολλούς αιώνες, αλλά καταστρέφονται καθημερινά από τις «εικαστικές παρεμβάσεις» των σύγχρονων ασυνείδητων καλλιτεχνών μας.

Έτσι, η πλατεία Μικρασιατών, από ένα στολίδι της πόλης, κατέληξε-κατάντησε σε ένα χώρο ντροπής για την πόλη του Ρεθύμνου, παρά τις, ομολογουμένως, φιλότιμες προσπάθειες του Δήμου να τον αναδείξει και να τον καταστήσει στη συνείδησή μας ως ένα χώρο πολιτισμού. Παράλληλα, τα έξοδα των κατά καιρούς παρεμβάσεων των συνεργείων του Δήμου για την αποκατάσταση των ζημιών, τείνουν να ισοσκελίσουν το κόστος κατασκευής της πλατείας!

Από τον περασμένο Ιούνιο, το προηγούμενο Δημοτικό Συμβούλιο, είχε πάρει απόφαση για τη δημιουργία καντίνας στο χώρο της πλατείας. Δυστυχώς, μετά από 9 μήνες καμία κίνηση δεν έχει γίνει προς αυτή την κατεύθυνση. Πρέπει, άμεσα, να κινηθούν οι διαδικασίες για τη δημιουργία αυτής της καντίνας ώστε και ο χώρος να αποκτήσει κίνηση αλλά και ο ιδιοκτήτης της να αναλάβει την εποπτεία του χώρου, όπως είχε αποφασιστεί από το Δημοτικό Συμβούλιο.

Παράλληλα, θεωρώ, υιοθετώντας, πλέον, την πρόταση που είχε ακουστεί παλαιότερα, ότι η πλατεία Μικρασιατών πρέπει να κλείνει το βράδυ, μετά από κάποια ώρα. Εφόσον η τοπική κοινωνία δεν μπορεί να προστατεύσει ένα κοινόχρηστο χώρο, πρέπει ο Δήμος να διαφυλάξει την περιουσία του, την περιουσία μας! Και περιουσία δεν εννοώ μόνο την πλατεία. Εννοώ και την πολιτιστική μας κληρονομιά, τα μνημεία που περικλείουν την πλατεία και που καθημερινά γίνονται στόχος βανδαλισμών.

Ο Δήμος έχει όχι μόνο καθήκον αλλά και υποχρέωση να προστατεύσει τα μνημεία του τόπου. Και αυτό μπορεί να γίνει, στη συγκεκριμένη περίπτωση, μόνο με την τοποθέτηση μεταλλικών πορτών στις τέσσερις εισόδους της πλατείας, οι οποίες θα κλείνουν αργά το βράδυ, όταν πλέον η πλατεία δεν θα εκπληρώνει τον κοινωνικό της χαρακτήρα.

Αντιλαμβάνομαι ότι αυτή η πρότασή μου θα εγείρει αντιδράσεις. Πριν όμως ο καθένας σηκώσει την πένα του για να γράψει ή να πει οτιδήποτε ας κάνει, πρώτα, τον κόπο να περπατήσει στην πλατεία και να της ρίξει μια προσεκτική-κριτική ματιά, αν του αρέσει το θέαμα. Κι αν έχει να καταθέσει μια σοβαρή πρόταση, δεκτή. Ας μην αναλωθεί, όμως, σε φιλοσοφικές θεωρίες περί ελεύθερης έκφρασης και δημοκρατίας.

Γιατί η ελευθερία του καθενός, σταματά εκεί που καταστρατηγείται η ελευθερία του συνόλου. Αυτή είναι η πραγματική δημοκρατία. Σε αντίθετη περίπτωση μιλάμε για αναρχία.

του Νίκου Δερεδάκη

<http://deredakis.blogspot.com>